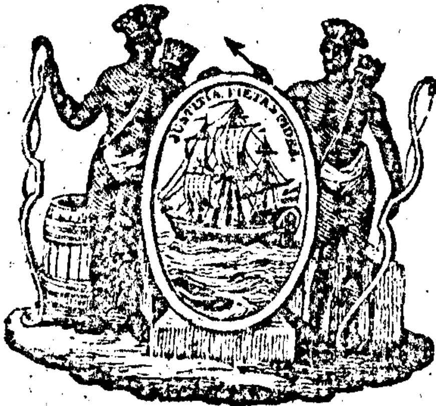
A°. 1837. N°. 100.

Vrijdag, den 15den December.

Surinaamsche Courant.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, *den 14 December 1837.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, van den 13den dezer, N°. 1237/1118, is aan den Heer N. ROJER, Stads Heel- en Vroedmeester alhier, verlof voor den tijd van *zes maanden* verleend geworden, en de *Officier van Gezondheid* der 2e klasse, de Heer G. H. HONING, gequalificeerd om gedurende de afwezigheid van den Heer N. ROJER, deszelfs functien waar te nemen.

De Gouvernements Secretaris,

G. S. de VEER.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, *den 14 December 1837.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, van den 13den dezer, N°. 1238/1119, is vermits het overlijden van den Tweeden Substituut Exploicteur PIETER BLOEDOORN, in deszelfs plaats benoemd, den Derden Substituut Exploicteur ANDRIES de RANDAMIE, en in diens plaats benoemd en aangesteld JACOB ABRAHAM ALEXANDER.

De Gouvernements Secretaris,

G. S. de VEER.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, *den 14 December 1837.*

Alzoo de navolgende Personen zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, voor de na te melden Slaven, te weten:

NICOLAAS GERRIT VLIER, qq. JAN CAREL TELTING, JAN GERARDS ZOON, voor het Slavenkind *Sophia*, hem in eigendom toebehoorende

ABRAHAM CAROLUS SACK; als Straatvoogd over en voor de Slavin genaamd *Geertruida Maria Francina*, welcer toebehoord hebbende aan den Boedel FRANS van HARDERWIJK.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal, goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen, zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,

G. S. de VEER.

Militair Bureau.

Den 13 December 1837.

Aan den Chirurgijn Majoor bij de Schutterij van *Paramaribo* N. ROJER, verlof naar *Curaçao* verleend zijnde, zoo is door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, bij Gouvernements-Order van heden, N°. 342/32, bepaald, dat gedurende de afwezigheid van den Heer N. ROJER, uit deze Kolonie, de dienst van Chirurgijn Majoor bij de Schutterij alhier, zal worden waargenomen door den Stads-Geneesheer J. GROESBEEK.

De Kapitein Adjudant,

R. H. ESSER.

Advertentien.

(39185) Wordt bij publieke inschrijving aan de meestbiedende (mits goedgekeurd wordende) te Koop aangeboden, van Plantaadje *Mijn Vermaak:*

p. m. 10,000 ℔ witte bast KOFFIJ.
„ „ 1,500 „ zwarte „ „
„ „ 1,700 „ gebr. „ „
„ „ 300 „ gruis „ „

Waarvan de inschrijvings - billetten ter Griffie van het Geregtshof alhier (alwaar de monsters zijn te bezigtigen), zullen worden aangenomen tot Maandag den 18den December, des morgens ten *negen* uren; als wanneer dezelve ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit het Geregtshof, zullen worden geopend.

De Kooper zal *f* 1-10 voor iedere ledige baal betalen.

Paramaribo, den 12 December 1837.

H. KAMERLING,

c. s. Sekw.

(39186) De ondergeteekende verpligt zijnde de nog uitstaande zaken van de geëxisteerd hebbende Firma J. F. MOHR, ten spoedigste te vereffenen; verzoekt de *Debiteuren* van genoemde firma, ten vriendelijksten het door hun verschuldigde voor *ultimo* dezer maand aan te zuiveren, en hem daardoor de onaangename maatregel van hun in regten te betrekken te willen besparen.

Paramaribo, den 8 December 1837.

A. FREZIE qq.

(39166) De ondergeteekende is voornemens voor eenen korten tijd, de Kolonie te verlaten.

Paramaribo, den 11 December 1837.

N. ROJER.

(39187) SCHUIJT de MONTEL vertrekt.

MAATSCHAPPIJ:

Tot Nut van 't Algemeen.

☞ ALGEMEENE VERGADERING der Maatschappij: Tot Nut van 't Algemeen, op Maandag den 18den December 1837, des avonds ten *half acht* ure, in het gebouw der Loge *Concordia.*

Voorlezing: Mr. T. M. LOTZE,

Ballotage: de Heeren Mr. J. F. J. BRUNINGS, J. H. CORDUA en J. A. ANDRIESSEN.

Scheepstydingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, de Nd. Am. Brik *John and Eduard*, Kapt. S. Waterhouse, van Portland, laatst van Cayenne: hebbende 38 dagen reis.

Den 13den, het Schip *Suriname*, Kapt. R. van der Meij, hebbende 37 dagen reis; Passagiers: de Heeren H. A. Tirion, A. Umgewand, A van Ommeren en D. Vogel.

Idem, het Schip *Helena Catharina*, Kapt. J. J. Ynsen; hebbende 60 dagen reis. — Beide van Amsterdam.

Idem, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. J. Blackgrove, van Demerary; Passagiers: Mej. C. de Vries en kind W. de Vries, C. Runnels, P. Smith en de Heer N. Chapman.

UITGEKLAARD.

Den 12den, het Schip *Vrouwe Catharina*, Kapt. Thomas Lange; lading: 335 vaten Suiker, 18 balen schoone- en 3 dito vuile Katoen.

Idem, het Schip *Sophia Cecilia*, Kapt. B. F. Ipsen, lading: 394 vaten Suiker, 21 balen Cacao, 3 kistjes Indigo, 1877 ℔ Koper, 34 heele-, 16 halve- en 36 kwart pijpen Maderawijn. — Beide naar Amsterdam.

Buitenlandsche Berigten.

UITTREKSELS uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 6 November 1837.

Fransche Berigten.

Parijs 23 October.

BEMAGTIGING VAN KONSTANTINE.

Ten twee ure wordt het kanon der invaliden gehoord; een en twintig schoten worden achter volgens gelost.

Het gouvernement heeft de volgende telegrafische tijding ontvangen:

Telegrafische depêche van Toulon dd. 22 October 1837, 9 ure 's morgens:

Konstantine, 13 October.

De Generaal Vallée aan de Heeren Ministers van Oorlog en Buitenlandsche Zaken.

De driekleur vaan wappert op Konstantine; de armee is den 6den voor de wallen aangekomen; den 11den is bres geschoten, den 12den was dezelve bestijgbaar, en heden morgen is met de grootste dapperheid en volkomen goed gevolg de stormloop begonnen. De vijand heeft eenen krachtdadigen weerstand geboden; onze troepen hebben roemrijk op hen gezegevierd. De Koning en het leger hebben een groot verlies geleden. De generaal Damremont is, op het oogenblik dat hij zich naar de bresbatterij begaf, door een kanonkogel gedood. Ik heb hem in het opperbevel over de armee vervangen.

Voor eensluidend afschrift:

De administrateur der telegrafische liniën,

(get.) Flocon.

Mengelingen.

DE ONDERTROUW DER ZAPOROGESCHE KOZAKKEN.

(Vervolg en slot van ons vorig Nummer.)

IV

Oztaf wierp onrustige blikken op *Mariette*, en dan weder op de kozakken; hij vond zijne wapenbroeders weder, en zonder hun de hand te durven drukken! tranen kwamen hem in de oogen. Maar toen hij de laatste colonne zag verwijderen, zag hij *Mariette* met eene hartverscheurende uitdrukking aan, hij weende, zonder de kracht te bezitten een enkeld woord te zeggen. *Mariette* durfde hem niet volgen.

Weldra verdwenen de Regimenten achter de heuvelen de muziek begon weder te spelen en de paren wederom te dansen. Maar *Oztaf* was er niet meer! *Mariette* zocht en riep hem vergeefs, slechts het *echo* antwoordde op hare tranen en klagten. De jongelieden verspreidden zich om hem te ontdekken: maar, hij, zijn wit paard, zijnen sabel en zijne lans alle waren verdwenen. Herders kwamen zeggen dat zij *Oztaf* van verre gezien hadden zijn paard zadelende, terwijl hij kreten van wanhoop hooren liet, en dat hij altijd de handen bewegende na de zijde der he-

had omgezien: dat hij toen te paard sprong, zijn paard de beide sporen gaf en over heg en sloot daar heen snelde tot hij in een oogenblik de kozakken had ingehaald. Het arme meisje smolt weg in tranen toen zij dit verhaal hoorde, hare ouders trachten haar te troosten maar zij waren zelf te zeer van verdriet aangedaan. De onderhandelaars beloofden *Oztaf* te zullen nagaan teneinde hem bij zijne bruid terug te brengen. De gasten gingen treurig naar hunne woningen terug, en de dischen bleven vol spijzen die niemand meer wilde aanroeren: indien de smart de ziel bemeesterd dan worden de zinnen werkeloos. Dit arme meisje zoo schoon en zoo ongelukkig, had aller harten bewogen.

V

Alles was thans veranderd in de hut: de oude Vader van *Mariette* fronste de wenkbrouwen, en had zelfs voor zijne dochter geen glimlach meer; en de moeder!.... kan men de smart uitdrukken eener moeder die hare dochter verkwijnen ziet! *Mariette* was onkennelijk hare, wangen bleven bleek als een laken, en hare oogen weleer zoo helder, zoo vonkelend, waren thans door tranen verdoofd. De arbeid, de verstrooijing waren haar thans onmogelijk; dag en nacht weend, dag en nacht bid zij. Dikwerf gaat zij eene waarzegster raadplegen: dit mengsel van bijgeloofd en Godsdienst vindt men bij alle tedervoelende zielen; men praat haar van oorlog, van roem, van dood; iedere voorzegging schijnt haar eene werkelijk gebeurtenis te zullen zijn, en zij gaat bij hare moeder terug, om eenen medelijdenden blik van haar te ontvangen; zij wil zich aan haar lot onderwerpen, zij wilde vooral aan hare moeder bewijzen dat zij met hare wanhoop leven kan, maar het hart eener moeder kan men niet bedriegen!

Mariette, ziet in hare droomen *Oztaf*: zij ziet hem met roem en rijken buit overladen; hij komt met zijn wit ros van de expeditie terug, maar op 't oogenblik dat hij zich in de armen zijner bruid werpt, valt zijnen kolbak ter aarde en slechts een doodshoofd vertoont zich aan *Mariette*. Het arme meisje ontwaakt schreeuwende en stuiptrekkende; hare moeder tracht haar te troosten, zij wenen te zamen.

Dagen en maanden vlieten daarheen, en de kozakken komen niet weder in die omstreken terug. Men zegt dat de koning *Stephanus*, aan het hoofd der Polen, der Lithouwers, der kozakken en der Hongaren, de Moscoviten en hunnen Czar *Yvan* met kracht vervolgd, en de Palatijns zich aan de Poolsche witte adelaar en aan de wapenen der Lithouwers onderwerpen; dat de armee zich bij de belegeringen van Pshow en Wielki-Luki met roem heeft bedekt, en dat de Koning der Polen, verrukt over het schoone gedrag der kozakken, hun allerlei voordeelen, en de regter vleugel zijner armee heeft toegestaan, en hun hunne soldij prompt uitbetaald. De Koning, zegt men is zeer famiiljair met den hoofdman, neemt dikwerf zijne ondervinding te rade; en de kozakken en Polen beminnen elkander als of zij dezelfde moedermelk hadden ingezogen.

Dit waren de tijdingen die men van het leger ontving.

Weldra verlieten andere detachementen de watervallen van den Dnieper, om zich bij het nationale leger te voegen, zij trokken voorbij de hut van *Mariette*, zij verzocht hun aan *Oztaf* te zeggen dat zij hem voortdurend beminde en zeer ongelukkig was door zijne afwezigheid. »Zeg hem, voegde zij er bij, dat ik mijn geheel leven geven wilde om hem een oogenblik te zien."

De jaargetijden wisselden elkander af, nogthans kwam niemand uit Moscovien, terug! Verwenscht land! daar vind men geene Tulbanden, geene goud, geene zulke schoone wapenen zoo als de kozakken die in Circassien gevonden hadden, geen leder als in Tartarijen, geen Vee als in Wallachijen! De bewoners van Moscovien zijn sterk als de eik, de Bojaars fier als de wilde zwijnen, en den Czaar wreed als de Tijger: hij die in zijne handen vald vind zeker den dood. De steden zijn van hout, verlaten en arm, de velden onvruchtbaar, en menig voortbrengsel der natuur is hun geheel ontzegd; nogtans bleven de kozakken in Moscovien, want indien zij geen buit te hopen hadden, zoo verzagdigden zij zich met het bloed hunner vijanden.

Men was in het midden der lente, en *Mariette* was treurig als een dag zonder zonnenstralen, maar zij weent niet meer, het arme meisje, zij heeft geene tranen meer, hare droefheid is al te diep geworden, om zich uiterlijk te vertoonen; zij kan hare smart niet uitstorten noch klagen, hare ziel heeft die verdooving ondergaan, die men nog dood, nog leven noemen kan. Iedere dag rigt zij hare schreden na het meer, en zij beklimt met moeijelijke en langzame schreden de heuvel, maar indien zij daar is werpt zij haren blik in de steppen, en brengt geheele stonden in dezelfde houding door; boven haar hoofd zweven de vogelen en laten droevige en onheilvoorspellende kreten hooren. Haar broeder en hare zuster, door hare veelvuldige afwezigheid verontrust komen haar opzoeken, en verhalen aan de ouders den staat waarin zij *Mariette* gevonden hebben. De familie besluit eenen Tovenaar te raadplegen, die aan de jonge meisjes het toekomende voorspeld, en geheime kruiden ter genezing van alle kwalen bezit. Dit is niet alles; men laat ook Missen lezen voor *Mariette*, dan niets helpt; hetgeen haar onbreekt is een hart voor haar hart, het is dien simpathetischen band die van twee zielen eene maakt!

VI

Op zekere dag, ging *Mariette* als na hare gewoonte, reeds des morgens na den heuvel. De zon scheen helder, het water des meers was stil, de kleine visch bewoog zich onder de oppervlakte, de zwaluw streepte het water met zijne vleugen, de natuur was schoon, schoon gelijk de vorige dag, schoon als iedere lentedag. Een haas sprong over den weg dien *Mariette* gekomen was, ter linker van het meisje krasten de kraaien, de hond huilde, en de onheilvoorspellende vogelen doorkruisten de lucht, en schreeuwden droeviger als gewoonlijk.

Mariette zette zich op den heuvel neder, zij was er reeds eene geruime tijd, toen zij in het noorden de stofwolken zich verheffen zag. Spoedig staat zij op, verheft zich op de punten der voeten, en ziet met angst het geen komen zal te gemoed..... Het zijn de kozakken, zij heeft de regimenten erkend. De kozakken rijden langzaam geen enkel paard verlaat de rijen om voor de anderen den heuvel te bereiken, en *Mariette* ontwaardt in de achterhoede een door mannen voortgetrokken wordende wagen; gevolgd door een wit paard hetwelk den kop gebukt houdt; het roode zijden schabrak was het eere teeken dat men de dappersten toekende. *Mariette* ziet, zucht voor het laatste maal, glimlacht en stort dood ter neder.

De detachementen gingen het eene na het andere de heuvel voorbij zonder de arme doode te zien; zij kwamen langs het meer en bleven voor de hut stil staan. De chef de zelfde die voor de Expeditie op het feest, was genoodigd, trad alleen binnen, en de ouders van *Mariette* naderende, zeide hij;

Slechts eenmaal worden wij geboren, en een maal sterven wij. Het noodlot wilde dat dat wij nu twee jaren geleden hier voorbij kwamen en de vreugde en het geluk der ondertrouwden roofden. Onze broeder *Oztaf* beminde uwe dochter meer als alles wat men beminnen kan; God weet wat hem het scheiden koste! hij weende toen hij ons den strijd van zijn hart verhaalde; maar wat raad? de dronaard kan zich den brandewijn niet ontwennen, de wolf kan slechts in de bosschen leven, *Oztaf* verliet zijne bruid, zeide het geluk vaarwel en liep als een razende zoo dra hij de lancen en paarden zag; dan helaas! de dooden worden niet meer opgewekt en men kan niet even gemakkelijk achterwaards als voorwaards treden.

Oztaf deed op het slagveld wonderen van dapperheid; onder *Pskow* hieuw hij twintig Moscoviten in stukken, maar spoedig daarna trof hem de dood die hem zoo dikwerf gespaard had. Stervende verzocht hij ons zijn lijk hier heen te brengen, aan *Mariette* zijn paard zijne lans en zijn zwaard, met een woord al hetgeen de kozak bezit, te geven, te en haar te zeggen dat hij tot aan den laatsten ademtogt aan haar gedacht had. Zeg haar voegde hij er bij dat ik haar van haar woord ontsla; en dat zij, indien zij verkiesd trouwen kan.

De oude vader zuchte treurig en de moeder liep na den heuvel om hare dochter te zoeken; lang duurde het alvorens zij terug kwam eindelik hoorde men snikken het was de ongelukkige moeder. Zij wist het beter als wij, zeide zij binnen tredende; haar ligchaam is daar, hare ziel is in den hemel! O *Mariette*! *Mariette* wat ben ik ongelukkig! De vader weende ook, en de kozakken gingen met een doordrongen gevoel op de binnen plaats, namen zes Ahorn en twee dennenhouten planken om er eene doodkist van te maken. De Ahorn en de denneboom zijn door de *Ukrainesche* volksoverleveringen geheiligd.

Toen de doodkist klaar was, legden zij er het stoffelijk overschot van *Oztaf* in, en bestelden dezelve ter aarde. Een geestelijke kwam en plaatste het lijk van *Mariette* bij dat van *Oztaf*; hij zegende hetzelve en las het Evangelie, ofschoon zij zonder de laatste hulpmiddelen der kerk gestorven was. De kozakken groeven met hunne zwaarden een graf en plaatsten er de twee lijken in; de vader de moeder en de geheele familie was er bij tegenwoordig. Na dat de kozakken de laatste eer aan hunnen wapenbroeder bewezen hadden, rigten zij hunne schreden na den Dnieper; zij waren aangedaan en reden in gedachten verzonken. Hun ziende zoude men niet vermoed hebben dat zij van eene schoone en roemrijke expeditie terug kwamen.

Het witte ros wilde den heuvel niet meer verlaten, hij at de verdorde kruiden. Op zekeren dag vond men het dood op den top des heuvels, op het graf van *Oztaf* en *Mariette* uitgestrekt.

Het geheele dorp deelde in de rouw der familie van *Mariette*, en sedert dien, wanneer de huwelijks onderhandelaaas een meisje ten huwelijk vroegen, voegden zij er telkens bij! God geve dat deze ondertrouw niet dien van den Zaporogeschen Kozak gelijke."

(OLIJMPE CHODZKO.) (*le Temps.*)

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM:

Het gekoperd Tweedeks Driemast Galjootschip *Wilhelmina*, Kapt. Johan Nielsen Klint. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit HEDEN.

Het gekoperd Kofschip *Henriette*, Kapt. J. C. Willems. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het gekoperd Driemast Galjootschip *West-Indie*, Kapt. J. J. Boon. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Heeft een doorloopende Assurantie Polis, tegen 2¾ pCt. premie.

Het gekoperd Tweedeks Driemast Schip *de drie Gebroeders*, Kapt. S. Y. Parma. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip *Wilhelmina Maria*, Kapt. J. C. Atkes. — Adres bij J. L. Gellée Heeft eene doorloopende Polis van Assurantie tegen 1¾ pCt. — Sluit in de maand Februarij e. k.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip *Susanna Maria* Kapt. C Spiegelberg. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Tweedeks Schooner Brikschip *de Snelheid*, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit *medio* Februarij 1838.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip *de jonge Willem*, Kapt. G. van Meedevoort. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip *Catharina Anna Helena*, Kapt. F. H. Zeijlstra. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het Tweedeks Driemast Galjootschip *Concordia*, Kapt. J. D. Diets. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Het gekoperd Tweedeks Driemast Galjootschip *Nicolaas Witzen*, Kapt. F. Lange. — Adres bij J. F. Favereij.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip *Julia*, Kapt. Jan Hilbrands. — Adres bij J. Lyon. — Sluit 28 December.

NAAR ROTTERDAM:

Het gekoperd Bergantijnschip *de Koophandel* Kapt. Frans Popken. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 13 December.

Het Nederlandsch Gezinkt Brikschip *Agenoria*. Kapt. W. van der Kolff. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het Nederlandsch Kofschip *Equator*, Kapt. J. van der Kolff Wz. — Adres bij Leijsner en Scheffer

Het Hoekerschip *Voorwaarts*, Kapt. G. Don. — Adres bij J. M. Samson.

NAAR CURAÇAO:

Het nieuw gekoperd Nederlandsch Kofschip *Wilhelmina Frederica*, Kapt J. H. Bodeman. — Adres bij Degenhard en Kramer. — Sluit 21 December.

Ter Drukkerij van J. L. FUCHS.